

Už zase komise

Všelijaké schůze a komise bývaly velmi oblíbené za minulého, tak nechvalně proslaveného režimu. Po revoluci se zdálo, že jsme i jim klíči odzvonili, ale nějak rychle se nám derou zpět do života. A tak máme na naší škole kromě všelijakých předmětových komisí jednu zcela novou – stravovací – komisi.

Taky si při slově komise vybavíte potratovou komisi nebo scénu z filmu Občanský průkaz, ve které jedna taková komise připraví o práci mladou učitelku Pivoňkovou?

S těmito představami jsem trochu nejistě zavítala na druhou schůzku stravovací komise. Nevím sice, kdo vznik komise inicioval, ale na první pohled se zdá, že byla nařízena shora. Pozitivní je, že na schůzku, která se koná od sedmi ráno, může přijít každý. Podle slov vedoucího školní kuchyně Vaška Rambouska nás tentokrát bylo víc (oceňuju, že schůzka, na rozdíl od té první, byla ohlášena týden dopředu, aby si všichni, co měli zájem, mohli udělat čas). Přišlo 13 lidí - studenti i zaměstnanci. Nejvíc odvahy sebrala Šárka Pávková a ze svého „áčtyřkového“ seznamu předčítala připomínky řady studentů jako první. Ze začátku se zdálo, že je pan Rambousek svým stoickým klidem smete se stolu či „hodí“ na obsluhu, pak ale změnil svůj lehce arogantní tón a uznal, že některé námítky jsou oprávněné. Teprve v té chvíli začal ten správný partnerský dialog, takže se do diskuze zapojili i další přítomní a vzešlo z ní několik zajímavých podnětů. A tak to má být, dokonce se zdá, že schůzka už přinesla své ovoce (minulý týden velký pomeranč k večeři a banán ke snídani).

A jaké změny jste mohli zaregistrovat? V úterý musíme volit mezi rybou a luštěninami (nebo sladkou trojku), ale to kuchyni odpustíme, musí totiž plnit spotřební koš (kdo neví, co to je, vygoogluje si). I když úterní bretaňské fazole a následná středeční kvěťáková polévka byly přímo vražedné!!! Jistá pozitiva to ovšem přineslo - při sledování podvečerního televizního programu jsem měla celý gauč pro sebe. Ti, co si zapomenou svůj obědový čip doma, si sice i nadále mohou na studijním oddělení vyzvednout náhradní stravenku, ale pro jídlo si musí dojít sami k výdejovému pultu (proč, to není třeba rozpítvávat, vědí to všichni). Další, studenty vítanou, změnou je přidávání u večeře. I dršťková z hlívy ústříčné byla dostatečně měkká. Studená zelenina na teple přiloze sice ještě zůstala, ale to asi někomu nevádí.

Řada stravníků by přivítala i občasný moučník nebo místo trošky zeleniny u každého jídla jednou za (ne moc dlouhý) čas salát do mističky. To je však podle vedení kuchyně věc finančně velmi složitá a prostředky jsou omezené. V souvislosti s tím přišla na přetřes otázka, zda je nutné, aby byla každý den k obědu na výběr tři jídla. Je sice pravda, že by to přineslo finanční úsporu, ale není to tak dávno, co jsme usilovali o to, aby třetí jídlo – salát – v nabídce bylo.

Takže za mě do kuchyně velká pochvala za to, že mají odvalu vyslechnout kritiku, a ještě větší za to, že se snaží věci napravit. Prostě není komise jako komise.

mš

Už jsme vám v našem časopise představili lidi, co našemu ústavu velí, i lidi, co nás učí teorii i praxi, a konečně se dostáváme k těm, co nám vaří. A musíme uznat, že někdy opravdu dobře. Mnohdy je obědová pauza nejhezčí část školního dne.

Tentokrát vám představím kuchařku **Kamilu Machovou**. A že to umí rozvařit!

Kolik vám je let? A popravdě prosím...

Až nové číslo časopisu vyjde, bude mi 37, ale napíšeme 36 ☺

Proč jste si vybrala tuto práci?

Studovala jsem tady na škole. Obsluha mě sice bavila víc, chvíli jsem dokonce dělala servírku v THT, ale po mateřské jsem kvůli rodině začala dělat tady v kuchyni. Dělam tady už 7 let a nemůžu si stěžovat. Tahle práce mě baví. Díky studentům, kteří mají v kuchyni praxi, si připadám pořád mladě.

Jste v kuchyni dobrá parta?

Jo, super. Parta je pořád dobrá.

Co jste kromě zouváku studovala? Máte maturitu?

Ano, mám. Po učňáku jsem začala dálkově studovat v Poličce obchodku. Měla jsem při škole práci, ale zvládla jsem to.

Koukám, že máte na ruce tetování. Má to i jiný než estetický účel?

Tetování na ruce jsem vždy chtěla. Má tvar náramku a ze spodu mám napsaná jména dětí a manžela.

Když jsme u dětí. Co vaše rodina?

Jsem nadmíru spokojená. Mám dva syny - Adam(10) hraje fotbal. Aleš (14) zase píská fotbalové zápasy. Abych vyjmenovala všechny členy rodiny, máme ještě želvu jménem Frodo. A samozřejmě nesmím zapomenout, manžel se jmenuje Jirka.

Jaké jsou vaše zájmy?

Hlavně žádné ruční práce typu vyšívání! Chodím cvičit power jogu, rekreačně běhám, jezdíme na kole a logicky jsem fotbalový fanoušek. Na hřišti trávíme celé víkendy a po těch letech jsem se do toho šíleně zažrala. Bez víkendu stráveného na hřišti mám absták. A to nejen kvůli dětem, ale taky kvůli lidem, co tam jezdí. Je to super si s nimi pokecat. Dokonce na mě občas děti křičí – mami, už buď ticho!

Jak to funguje ve vaší domácnosti?

O rodinu a byt se starám především já, ale v manželovi mám velkou oporu.

Po patnácti letech je to samozřejmostí ☺

Jaké jídlo máte nejraději? A co nejradši vaříte?

Ráda vařím osvědčená jídla, o nichž vím, že chutnají. Mám ráda minutková masa se zeleninou a českou klasiku.

Vaše životní krédo?

Rodina nade vše!

šp

Na e-mail zouvakoviny@seznam.cz můžete psát návrhy na to, o kom či o čem byste si chtěli něco zajímavého přečíst nebo jak náš časopis vylepšit.

V tomto čísle vám představujeme **Markétu Moravcovou**, která studuje druhým rokem obor kuchař-číšník.

Kolik je ti let?

Za necelá dva měsíce mi bude 18 let.

Kde bydlíš?

Bydlím v Letohradě, kousek od Ústí nad Orlicí.

Proč zrovna škola v Poličce?

Sama jsem nevěděla, co jednou budu chtít dělat. A v tu dobu jsem měla jiný myšlenky, než si vybrat školu. Zaujala mě tahle škola už z důvodu toho, jak žáci jezdí na různé soutěže.

Jaké máš koníčky a co děláš ve volném čase?

Miluji lyžování, veškerý sport, cestování s přítelem, posezení s přáteli a rodinou.

Máš nějaké sourozence?

Mám starší sourozence a to bráchu Davida, kterému je 24, a ségru Elišku, které je 22.

Máš nějakou brigádu ve svém oboru? Nebo někde jinde?

Ano, v oboru dělám. Brigád mám momentálně víc.

Co bys chtěla dělat v budoucnu?

Určitě bych chtěla odjet do ciziny.

Jezdíš na soutěže? Na jaké?

Ano, jezdím, naposledy jsem byla na soutěži baristů v Prostějově.

Jak jsi se k tomu dostala?

Mám ráda kávu. Tak jsem neváhala ani minutu a udělala jsem si kurz, za který jsem dostala certifikáty.

Tvůj největší úspěch na nějaké soutěži?

Nebyla jsem první, ale ani poslední :-D

Až dostuduješ, chtěla bys dál studovat, nebo půjdeš pracovat?

Určitě chci ještě aspoň zkusit nstavbu.

Za zkoušku nic nedám.

Tak hodně štěstí, Markéto! *ml*

Pro zasmání

Trestancova žena je na pohovoru u ředitele věznice a prosí za svého manžela: "Pane řediteli, nemohl byste tomu mému dát nějakou lehčí práci? Vždyť on se mi doslova ztrácí před očima." "Rád, ale nevím jakou. Vždyť přece jen lepší pytlíky..." "Pytlíky? Vidíte a mně říkal, že noc co noc kope nějaký tunel."

Řidič přijede s rodinkou na hranice. Přijde k nim celník, vyžádá si, aby řidič otevřel okénko, a ptá se: "Cigarety, víno, lihoviny?" Řidič odmítavě zavrtí hlavou: "Ne ne, děkuji, mám toho plný kufr!"

rš

Pardubice s Francouzi

V sobotu jsme se vydali na výlet do Pardubic s Francouzi, kteří u nás byli na výměnném pobytu. Ráno nás autobus dopravil do Pardubic, kde jsme si prohlédli kulturní památky města.

Prohlídka začala na Pernštýnském náměstí. Zde jsme Francouzům představili jednotlivé památky a přesunuli jsme se na Pardubický zámek. Francouzi byli nadšení z chovu místních pávů, které nikdy dříve neviděli. Poté jsme se přesunuli do rytířských sálů, kde na nás čekala anglicky mluvící průvodkyně, která nás seznámila s historií sálů a zámku.

Po prohlídkách jsme se přesunuli zpátky k autobusu. U autobusu nám francouzský učitel začal rozdávat balíčky s obědy. Následně jsme si sedli k břehu Labe a společně poobědvali.

S plnými břišky jsme se přesunuli do Perníkové chaloupky nedaleko Kunětické hory. Po příchodu na místo jsme krátce Francouze informovali o Perníkové chaloupce a její historii. Průvodkyně se snažila vysvětlit francouzským učitelům a studentům pohádku o Jeníčkovi a Mařence, avšak marně.

Perníková chaloupka se Francouzům moc líbila a na odlehčení programu jsme se šli projít na vrchol Kunětické hory. Cestu na „Kuňku“ si Francouzi užívali, jelikož ve Francii nemají tolik kopců, po kterých by se procházeli a tak. Terén byl krkolomný a jedna z dívek na to doplátila. Učitel si její tělo ležící na zemi chtěl vyfotit, ale ona mezi tím zase vstala.

Procházka byla vydařená, ale celkem unavující, takže jsme nastoupili do autobusu a odjeli na naši poslední zastávku do Nových Hradů. Tam jsme si prohlédli zahrady, labyrint a zahradní divadlo.

Výlet s Francouzi jsme si moc užili a doufáme, že oni také.

im

První ročník Zouvákovin je minulostí

Blíží se prázdniny, takže toto číslo je v letošním školním roce poslední. Máme sice ještě červen před sebou, ale to už nás čekají samé zkoušky a klasifikace, taky školní výlety, proto jsme se rozhodli, že Vás, milí čtenáři, dalším číslem obšťastníme až zase na podzim. Je to také z důvodu, že se nám díky odchodu čtvrtáků „smrskla“ redakce. Ráda bych proto oslovila ty, kteří mají chuť a odvahu psát, aby se k nám přidali a pomohli udělat Zouvákoviny v příštím roce zajímavější.

Všem stávajícím členům redakce, i z řad právě končících čtvrtáků, děkuji za výdrž a za velký kus práce, který zcela dobrovolně a bez nároku na honorář odvedli a ještě za ni mnohdy museli vyslechnout nejen pochvalu.

Vám, milí čtenáři, přejeme slunečné léto a hladký průběh červnového školního finále.

mš

Redakce: Š. Pávková, R. Šimáková, I. Makovská, M. Laštůvková, M. Šplíchalová
Fotografie Markéta Moravcová, Kamila Machová
Kontakt: zouvakoviny@seznam.cz